

Drie tekeningen uit de stadsgids: een kakkerlak, een bruine rat en een Europees konijn.

Joris De Raedt is net een weekje terug uit Dubai. Hij had daar gesprekken met zijn nieuwe opdrachtgever, een natuurpark waarvoor hij het komende jaar meer dan zestig dieren zal tekenen. In België is hij nog niet zo bekend, maar in het wereldje van natuurtekeners hebbers gonst zijn naam. In een wedstrijd voor jonge getalenteerde natuurfotografen eindigde hij bij de laatste drie, hij leverde al een illustratie van een blauwe vinvis voor *National Geographic*, maakte voor hetzelfde tijdschrift een tekening bij een verhaal over composteerbaar plastic en kreeg ook al een opdracht van een Noors magazine.

"Ik begin nog maar net als freelance, maar ik heb wel al fijne projecten kunnen doen", zegt Joris De Raedt. Hij moet nog 25 worden en woont nog bij zijn ouders in Kapellen, maar hij heeft al de halve wereld gezien. Op zijn laptop laat hij de foto's van zijn reizen voorblijfsen. De jungle van Brazilië, de outback van Australië, de woestijn van Namibië en Botswana, de Noorse fjorden. Het natuurschoon van heel de wereld staat bij Joris op zijn neevlies gebrand, en bij uitbreiding ook op het geheugenkaartje van zijn digitale camera. "Mijn ouders werken allebei in het onderwijs. Tijdens het schooljaar hadden ze het altijd heel druk, maar in de vakanties maakten we lange reizen. Mijn vader fotografeert graag in de natuur, en ik ben die passie met hem gaan delen." Joris De Raedt startte na het middelbaar eerst met een studie biologie, maar dat vond hij toch te wetenschappelijk. Hij wilde de natuur liever zelf in beeld brengen, dus schakelde hij over naar de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen, richting grafisch ontwerp. Zijn docenten waren niet altijd enthousiast als Joris weer een voorstel voor een natuurproject indient, maar uiteindelijk waren ze wel zwaar onder de indruk van het resultaat. "Mijn docenten verplichtten me terecht om na te denken over de keuze van de projecten en de stijl die daarbij past. We hebben daar vaak over gediscussieerd. Wat ik teken, kun je niet op foto vastleggen. In een tekening kan ik anatomische kenmerken van een dier verwerken, of ik bekijk het dier vanuit een perspectief dat je moeilijk op de foto krijgt."

Voor zijn bachelorproject maakte Joris De Raedt een boek en informatiebrochures over de grijze preeelvogel in Australië. Het moet zo'n beetje de intelligentste vogel zijn die er op aarde rondscharrelt, want de mannetjes proberen indruk te maken op de vrouwtjes, door met twijgjes een preeel te bouwen. Dat decoreren ze vervolgens met allerlei schatten die ze hebben gevonden. Dat kunnen mooie steentjes en blaadjes zijn, maar evengoed kleurrijk afval dat mensen hebben achtergelaten. "In de *middle of nowhere* zie je in zo'n preeel dan ineens

een knikker liggen, een plastic speelgoedappje en de tand van een wild varken", vertelt Joris De Raedt enthousiast. Archeologen hebben zelfs al oude pijlpunten van Aborigines gevonden. "Dat zijn schatten die de preeelvogels van generatie op generatie aan elkaar doorgeven. Ze ordenen al die objecten ook naar vorm en kleur en houden zelfs rekening met perspectief. Als ze preeïlen van andere mannetjes tegenkomen, pikken ze de mooiste dingen eruit en maken ze het bouwsel kapot. En iedere ochtend vervangen ze de verdorde blaadjes in het preeel door verse groene exemplaren." Joris De Raedt lag soms uren op zijn buik, verstopt in het hoge gras, om de bijzondere vogel te observeren en te fotograferen. Zelf had hij een camera met telelens vast, aan de achterkant van het preeel verstopte hij dan nog een camera met afstandsbediening, en een derde camera maakte filmopnamen. "Omdat ik voor zonsopgang al geïnstalleerd was, waren de mannetjes minder bang voor me. Ze zijn bovendien vrij brutaal. De vrouwtjes zijn veel schuchterder. In het begin van het broedseizoen gaan zij alle preeïlen in hun omgeving af om het beste mannetje eruit te kiezen. Nadat het mannetje met een dansje en een reeks spectaculaire geluiden het vrouwtje heeft verleid, paren ze in het preeel. Dat heb ik niet kunnen vastleggen, want het paarseizoen was nog maar net begonnen toen ik er was." Zijn foto's en video-beelden gebruikte Joris ook om de dieren beter te kunnen tekenen. Hij nam wat veren en verzamelobjecten uit Australië mee en trok nog op onderzoek naar Londen waar in het National History Museum dode vogels worden bewaard die hij daar kon natekenen. "Het project van die preeelvogels was een fictief concept om in Noord-Australische natuurparken het dier in de spotlights te zetten met een uitgebreid informatiepakket. Ik ontwierp de infobrochures, toegangstickets, een setje ansichtkaarten en een overzichtboek." En om het helemaal volledig te maken, knutselde hij er ook nog een pluizen preeelvogel bij, als educatief en aalbaar extraatje voor kinderen. "Mijn doel is niet alleen om mooie tekeningen of foto's te maken, maar ook om mensen te laten bijleren over de natuur en er respect voor op te brengen."

Veldgids voor citytrippers

Voor zijn masterproject bleef Joris De Raedt ook dicht bij de natuur, maar dan in een stedelijke context. Hij ontwierp speciaal voor Antwerpen een veldgids voor citytrippers. Iedereen weet dat er konijnen in het Stads park rondhuppelen en dat er kakkerlakken in keukens en kelders rondkruipen. Maar dat die kakkerlakken zonder kop nog vier dagen verder kunnen leven of dat er vossen slapen in de spoorwegbermen bij de Ring,

De grijze preeelvogel.